

РЕШЕНИЕ

№ 6916

гр. София, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Шишкова

Атанас Николов

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2028** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по депозирана касационна жалба от адв. А. И. от САК, пълномощник на В. Б. С. – управител на „Геа-Консулт“ ООД, против Решение № 1203 от 06.12.2021 г., постановено по НАХД № 10512/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 129 състав. С Решението е потвърден Електронен фиш Серия К, № 3640394, издаден от СДВР, с който на В. С. – законен представител на фирма „Геа-Консулт“ ООД, на основание чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, е наложено административно наказание Глоба в размер на 100 (сто) лева, за извършено административно нарушение на чл. 21, ал. 2 във вр. ал. 1 от ЗДвП, и ѝ е възложено заплащането на присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева на процесуалния представител на СДВР във въззивното производство.

В жалбата са изложени подробни съображения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при констатиране на административното нарушение и определяне на субекта на административно-наказателната отговорност. Искането за отмяна на въззивното решение и Електронния фиш, предмет на съдебен контрол, е обосновано с наличие на всички касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК.

Твърди се, че в конкретния казус неяснотата относно субекта на административно-наказателната отговорност – ЮЛ (търговското дружество, чиято собственост е лекият автомобил) или ФЛ (представляващият ЮЛ), рефлектира отрицателно върху правото на защита, доколкото предпоставя затруднения при определяне на надлежната страна по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН и чл. 210, ал. 1 и ал. 2 от АПК. Излагат се съображения за несъответствие между фактичното описание на административното нарушение и юридическото формулиране на административното обвинение, което се обвързва с гаранциите за упражняване правото на защита и презумпцията за невинност. На критичен анализ е подложена процесуалната дейност на Районния съд – липсата на активност при събиране и проверка на доказателствени източници, установяващи релевантните факти, и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 105, чл. 107, ал. 3 и ал. 5 и чл. 114 от НПК, приложими по силата на препращащата норма на чл. 84 от ЗАНН, предпоставили, според касатора, липсата на дължимия отговор в мотивите на обжалваното решение на всички възражения във въззивната жалба. Така е мотивирано алтернативното искане за отмяна на обжалвания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Акцент е поставен и върху съблюдаването на формалните изисквания при отразяване на информацията в задължителните реквизити в протокола по чл. 10, ал. 1 и ал. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за използване на конкретното автоматизирано техническо средство, с което е засечена скоростта на движение на МПС. Твърди се неспазване на изискванията на чл. 16, ал. 5 от Наредбата при приспадане на максимално допустимата грешка при измерванията с конкретния тип АТСС. Изложени са и подробни съображения за допуснатото нарушение на процедурата по връчване на Електронния фиш и нормативно нерегламентираната възможност санкционираното лице да се запознае с материалите от административно наказателната преписка преди издаване на ЕФ, които се сочат като съществено ограничаващи ефективното упражняване на правото на лично участие, а и на правото на защита в административно-наказателното производство. Застъпено е и становище за несъответствие на мотивите на обжалваното решение с изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, приложими съгласно препращащата норма на чл. 84 от ЗАНН.

В писмения отговор на процесуалния представител на ответника – СДВР е изразено становище за неоснователност на възраженията в касационната жалба. Твърди се, че е налице формално несъгласие с мотивите на въззивното решение, с оглед декларативното позоваване на всички касационни основания по чл. 348 от НПК, но без да се сочат доказателства. Изложени са подробни аргументи за спазване на процесуалните изисквания на ЗДвП и Наредбата при констатиране на административното нарушение с конкретното АТСС и издаването на процесния Електронен фиш. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция, като се възразява по отношение на претенцията на касатора, с аргументи за прекомерност на възнаграждението.

Сходни съображения са изложени и в допълнително представените писмени бележки от процесуалния представител на ответника.

Касаторът не участва и не се представлява в съдебното производство пред настоящата инстанция. В писмената молба на процесуалния му представител – адв. И. са доразвити юридическите аргументи, с които са обосновани исканията за отмяна на въззивното решение и алтернативно, предвидените процесуални възможности – за

връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд или за отмяна и на Електронния фиш, предмет на съдебен контрол. Изложено е становище за необоснованост и неоснователност на тезата, защитена от процесуалния представител на ответника в писмения отговор и допълнително представените писмени бележки. Претендира се присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение и за двете инстанции, съобразено с представения списък на разноските и договорите за правна защита и съдействие. Възражава, с аргумент за прекомерност, на претенцията за разноски от ответната страна.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата е неоснователна, а атакуваното с нея решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Административен съд – София-град, X. касационен състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните, преценявайки и наведените касационни основания, прие за установено от фактическа и правна страна :

Жалбата е процесуално допустима – подадена от процесуално легитимирано, по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, лице, в предвидения в разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК преклузивен срок, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон.

За да постанови съдебния си акт, въззивният съд, анализирайки информацията в приложените към делото писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна:

На 21.05.2020 г. в 10,14 ч. с мобилна система за видеоконтрол – автоматизирано техническо средство (А.) „TFR 1-M“ № 614 при ограничение, въведено с пътен знак В26 – максимално разрешена скорост - 80 км/ч за населено място, съгласно чл. 21, ал. 2 във вр. ал. 1 от ЗДвП, е засечена скорост на движение – 108 км/ч (след отчитане на допустимата грешка в полеви условия) на товарен автомобил „Д. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] , движещ се в [населено място] по [улица]до № 188, по направление от [улица]към [улица]. Констатираното превишение на скоростта с 25 км/ч, след приспадане на толеранс от 3%, е установено от одобрена мобилна система за контрол на скоростта на моторни превозни средства, видно от приложеното Удостоверение № 10.02.4835 на председателя на БИМ (л. 14 от делото) и е преминала техническа проверка на 24.10.2019 г. със срок на валидност на резултатите от проверката - 1 година (до 24.10.2020 г.).

След извършена проверка за собствеността на заснетото превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] (л. 6 от адм. преписка) е установено, че е регистрирано на „ГЕА – КОНСУЛТ“ ООД. Въззивният съд е приел, че административно – наказващият орган е спазил изискванията на чл. 189, ал.5 във вр. чл. 188, ал. 2 от ЗДвП и е санкционирал с предвиденото в чл.189, ал. 4 във вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП административно наказание - глоба в размер на 100 лева представителя на ЮЛ, отразен в регистрите на КАТ – касаторът В. С., за установеното нарушение на чл. 21, ал. 2 във вр. ал. 1 от ЗДвП.

Електронният фиш е връчен лично на касатора на 30.06.2021 г., видно от приложеното

на л. 18 от делото заверено копие на оформената за целта разписка, попълнена саморъчно. В този аспект, макар че некоректно в мотивите на решението е прието, че такова доказателство не е представено от административно наказващия орган, законосъобразен е изводът, че неустановяването на факта на връчване на ЕФ със съответните доказателствени средства не препятства ефективното упражняване на правото на защита на касатора, доколкото е свързано единствено с категоричното установяване на началния момент, от който започва да тече срока на обжалване. При липса на доказателства, както законосъобразно е приел в решението си Районният съд, срокът за обжалване се счита спазен, доколкото не може да бъде установен началният момент от който е започнал да тече.

Според касационната инстанция, въззивният съд е положил дължимите усилия за събиране на относимите доказателства за обективното, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, които имат значение за установяване на елементите от състава на инкриминираното нарушение по чл. 21, ал. 2 във вр. ал. 1 от Закона за движение по пътищата. Спазени са и процесуалните стандарти при проверката и анализа на доказателствените източници. В този аспект, неоснователно в касационната жалба е критикувано съдържанието на мотивите на обжалваното решение и съответствието им със стандарта, заложен в разпоредбата на чл. 305, ал. 3 от НПК. На задълбочен анализ са подложени всички възражения на защитата и им е даден съответен отговор, съобразен с установените релевантни факти относно времето и мястото на извършване на санкционираното административно нарушение, неговото авторство, техническото средство, с което е установено.

Отговарящ на изискванията на закона е и изводът на въззивния съд, за законосъобразно ангажирана административно-наказателна отговорност на касатора – представляващият ЮЛ – собственик на МПС при регистрацията му в КАТ, чиято скорост на движение е установена по несъмнен и категоричен начин към инкриминирания момент с използваното автоматизирано техническо средство, като в издадения Електронен фиш е отразена и конкретната стойност на превишение на ограничението в пътния участък, обозначено със знак В26. В противоречие с разпоредбата на чл. 188, ал. 2 от ЗДвП е твърдението в касационната жалба, че административно-наказателната отговорност неправилно е насочена към представляващ дружеството-собственик на МПС. Тежестта за установяване на лицето, управлявало МПС към момента на констатиране на административното нарушение съгласно изричната норма на чл. 188, ал. 2, предл. второ е на представляващия ЮЛ. Отнесено към конкретиката на настоящия казус, касаторът В. С. не е упражнила правото си да декларира данни за друго лице, което да е било водач на МПС, чиято скорост над разрешената, е установена на 21.05.2020 г. в 10,14 ч. в [населено място] по [улица]до № 188, посредством използваната от служителите на СДВР мобилна система за видеоконтрол – автоматизирано техническо средство (А.) „TFR 1-M“ № 614.

Споделим е и изводът на съда относно съответствието на отразената информация в реквизитите на електронния фиш с изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и спазването на формата на издаването му. Категорично от представените доказателства от административно-наказващия орган е установено, че използваното техническо средство в конкретния казус е било технически изправно с правилно отчетено допустимо отклонение.

Законосъобразен е и изводът на съда, че в административно – наказателното

производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на процедурата по издаване на електронния фиш, а още по-малко такива, ограничаващи правото на защита на санкционираното лице. По несъмнен и категоричен начин, в съответствие с доказателствения стандарт на чл. 303, ал. 2 от НПК, е установено не само конкретното административно нарушение, но и лицето, което следва да носи административно-наказателната отговорност, доколкото то не се е възползвало от правото да посочи друго лице, отговарящо на критериите „водач“ на конкретното МПС, чиято превишена скорост на движение е установена с използваната мобилна система за видеоконтрол. Събраните доказателства, макар и само писмени, дават основание за непротиворечив извод относно вида и техническата изправност на автоматизираното техническо средство, с което е регистрирано нарушението. Подробни и съответни на изискванията на материалния закон са и изложените аргументи в мотивите на въззивното решение относно липсата на допуснати нарушения при прилагане на предвидената специална административно-наказателна процедура за констатиране на административни нарушения на чл. 21 от ЗДвП посредством издаване на електронен фиш. Административното нарушение в тези хипотези се установява не само в отсъствие на нарушителя, но и в отсъствието на контролния орган, доколкото за целта се използват автоматизирани технически средства от конкретно одобрен вид и тип. Макар електронният фиш да представлява типизиран документ, същият е електронно изявление за знание с удостоверителен характер, което възпроизвежда установени неприсъствени факти, посредством използване на технически способ от годно за това техническо средство. Затова и в тези специални хипотези, обективните признаци от състава на конкретното административно нарушение се установяват автоматизирано и се удостоверяват с приложен снимков материал, на който е придадена и съответната доказателствена стойност с нормата на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП.

Изготвеният бланков протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредбата, съдържа изискуемите реквизити относно точното място, на което е било разположено АТСС в периода, отчетен като работен режим, а от приложената снимка се установяват и координатите на мястото, на което се е намирал служебният автомобил, с който се е придвижвал обслужващият го екип от служители на СДВР. Спазването на формалните изисквания при издаване на електронния фиш е достатъчна гаранция за ефективно упражняване на правото на защита на санкционираното лице и обезпечава обективността на данните за релевантните фактически обстоятелства, установяващи елементите от състава на конкретното административно нарушение при осъществяване на съдебния контрол.

Легалната дефиниция, дадена в разпоредбата на § 6, т. 65 от ЗДвП позволява да се направи категоричен извод, че при използването на автоматизирани технически средства и системи единствената намеса на контролния орган се свежда до позиционирането и настройката, без да е налице каквото и да е било различие в принципа на действие на стационарните и мобилните устройства при измерване на скоростта – използване на сертифициран измерител и задействане на камерата, визуализираща измерването, респ. конкретното превозно средство. И в двата случая обработката на данните и издаването на електронния фиш се осъществява от централизирана информационна система. В този аспект, неотнормирани и неоснователни са възраженията в касационната жалба за несъответствие на нормативната уредба в ЗДвП с въведената дефиниция за „електронен подпис“ в чл. 13, ал. 1 от Закона за

електронния документ и електронните удостоверителни услуги, доколкото използването на автоматизираните технически средства има за основна цел - да изключи в максимална степен субективната намеса на контролните органи.

Неоснователността на касационната жалба предполага уважаване на претенцията за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на СДВР за настоящата инстанция, на основание чл. 63д, ал. 5 във вр. ал. 4 от ЗАНН във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63в ЗАНН във вр. чл.221, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София град, X. касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1203 от 06.12.2021 г., постановено по НАХД № 10512/2021г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 129 състав.

ОСЪЖДА В. Б. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 100 /сто/ лева, юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство в касационното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.